

اول ماه مه، روز اعتراض کارگری علیه نظم موجود

سازمان فدائیان (اقلیت)

بیست هفتم فرورین هشتاد و هفت

اول ماه مه، روز جهانی کارگر فرا می رسد. اول ماه مه، روز اتحاد و همبستگی بین المللی کارگران و روز تجلی اراده واحد پرولتاریای تمام کشورها، برای برانداختن نظام سرمایه داری و نابودی هرگونه تبعیض و نابرابری و استثمار است. در اول ماه مه، میلیون ها کارگر در سراسر جهان، بابرپائی میتینگ و انجام تظاهرات و راه پیمائی، همبستگی طبقاتی خود را در برابر دنیای ستم و سرمایه به نمایش می گذارند و یک بار دیگر به سرمایه داران و مرتجعین در سراسر جهان اعلام می دارند که تا براندازی نظام سرمایه داری و ایجاد نظم نوین سوسیالیستی از پای نخواهند نشست. طبقه کارگر ایران نیز که گردانی از ارتش بین المللی کارگران است، هدفی جدا از کارگران جهان یعنی مبارزه برای نابودی نظام سرمایه داری و ایجاد نظم نوین و سوسیالیستی ندارد.

طبقه کارگر ایران در حالی به استقبال اول ماه مه می رود که طبقه سرمایه دار و رژیم سیاسی پاسدار منافع این طبقه بر تعرضات خود علیه طبقه کارگر و سطح معیشت کارگران بیش از پیش افزوده اند و باگسترش اختناق سیاسی و تشدید اقدامات سرکوب گرانه علیه طبقه کارگر، بی حقوقی کارگران را تشدید نموده اند.

اکثریت قریب به اتفاق کارگران و خانوارهای کارگری، از لحاظ اقتصادی و معیشتی در شرایط بسیار وخیم و دشواری به سر می برند و قادر نیستند نیازهای ضروری و محتاج خوردوخوراک یک زندگی متوسط و معمولی را تامین کنند.

میزان حداقل دستمزدهای کارگری، امسال نیز مانند چند سال گذشته در زیر خط فقر تعیین شد. درحالی که خط فقر در سال ۸۶ رقمی حدود ۶۰۰ هزار تومان بوده است، حداقل دستمزد کارگران مشمول قانون کار، ماهانه ۲۱۹۶۰۰ تومان برای سال ۸۷ تعیین شد.

روشن است که این مبلغ، حتما برای اجاره مسکن کارگری هم کفایت نمی کند، چه رسد به آن که پاسخگوی کلیه هزینه ها و نیازهای یک خانوار کارگری باشد. هنوز مرکب مصوبه شورای عالی کار مبنی بر افزایش حد اقل دستمزدها خشک نشده بود که افسارگسیختگی نرخ تورم، مبالغ افزوده شده بر دستمزدهای کارگری را خنثاساخت. موج جدید گرانی که از اواخر سال گذشته آغاز گردید و همچنان ادامه دارد، افزایش دستمزدهای اسمی را به کلی خنثا ساخته و همزمان، روند نزولی دستمزدهای واقعی و قدرت خرید کارگری را شدت بخشیده است.

باید در نظر داشت که اکثریت کارگران ایران از شمول قانون کار خارج می باشند و بنابراین افزایش میزان حداقل دستمزد نیز شامل حال آن هانمی شود. فقر و تنگدستی و گرسنگی در میان کارگران و خانوارهای کارگری، بیش از پیش تشدید شده و گسترش یافته است. کارگران نه فقط قادر به تامین نیازهای ضروری زندگی نمی باشند و روز به روز فقیرتر می شوند، بلکه تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضا، هرگونه ضمانت شغلی و چشم انداز ادامه کاری را از آنها سلب نموده و اکثریت بسیار بزرگی از کارگران، همواره در معرض اخراج و بیکاری قرار گرفته اند. تداوم و

گسترش خصوصی سازیها، بیکار سازی وسیع کارگران را در پی داشته است و انبوه عظیمی از کارگران، در اثر اجرای این سیاست، به صف میلیون ها بیکار که هیچ گونه ممر درآمدی ندارند، پیوسته اند. در یک کلام طبقه سرمایه دار و دولت حامی این طبقه، از همه سو طبقه کارگر را تحت فشار گذاشته و بر شدت کار و استثمار وحشیانه کارگران افزوده اند. این تعرضات مهلک و فزاینده به سطح معیشت کارگری، برای تشدید استثمار طبقه کارگر، با تعرضات وحشیانه دیگری در عرصه سیاسی و اجتماعی نیز همراه بوده است. طبقه سرمایه دار و دولت حامی این طبقه که از آگاهی و تشکل کارگران وحشت دارند، آشکارا بر اقدامات سرکوبگرانه خود علیه کارگران و جنبش کارگری افزوده اند. اخراج و بازداشت کارگران آگاه، تهدید و ضرب و شتم، شلاق زدن و اعمال یک رشته فشارهای ممتد روحی و روانی علیه فعالان کارگری و کارگران پیشرو، یورش به تشکل ها و جمع های کارگری به قصد قلع و قمع آنها، بیانگر بخشی از تعرضات سازمان یافته طبقه سرمایه دار علیه جنبش کارگری و برای جلوگیری از تشکل یابی طبقه کارگر می باشد.

اگرچه طبقه حاکم، کارگران ایران را از حق ایجاد تشکل های طبقاتی خود محروم ساخته است و تلاشش این است که با تشدید ارباب و سرکوب، کارگران را از متشکل شدن باز دارد، اما کارگران ایران نیز، سال هاست که نه تنها به ضرورت، اهمیت و نقش تشکیلات و مبارزه متشکل برای دست یابی به مطالبات خود و برای پیشبرد مبارزه طبقاتی و قوف یافته اند، بلکه عملاً نیز در این مسیر گام نهاده و مدت هاست که درگیر ایجاد چنین تشکل هایی شده اند. این، از زمره حقوق اولیه و دموکراتیک کارگران است که بطور آذانه تشکل ایجاد کنند و خود را در آن متشکل سازند. در همین راستا، تلاش آگاهانه کارگران پیشرو و فعالان کارگری برای ایجاد تشکل های کارگری و برای سازماندهی مبارزاتی هماهنگ تر و متشکل تر و برای سازماندهی مقاومت متشکل در برابر تعرضات طبقه سرمایه دار ادامه یافته است. به رغم تشدید اختناق و سرکوب و به رغم آن که طبقه حاکم از راه های مختلف و در اشکال گوناگونی، بی حقوقی کارگران را تشدید نموده است، اما کارگران از مبارزه برای کسب حق ایجاد تشکل های مستقل خود باز نایستاده اند.

کارگران ایران اگرچه از آزادی های سیاسی و از حق اجتماع آزادانه و تظاهرات و راه پیمائی محروم اند، اما هر ساله به استقبال اول ماه مه رفته اند و ضمن گرامیداشت روز جهانی کارگر، همبستگی طبقاتی خود را با کارگران سراسر جهان در مبارزه علیه نظم سرمایه داری و برای نابودی ستم و استثمار، اعلام نموده اند.

سال گذشته، روز اول ماه مه، کارگران آگاه و پیشرو، با ابتکار عمل خود توانستند، مراسمی را که قرار بود توسط خانه کارگر در ورزشگاه شیرودی برگزار شود، به یک تظاهرات و راهپیمائی با شکوه کارگری در تهران تبدیل نمایند. اول ماه مه سال گذشته، کارگران با انجام تظاهرات و راهپیمائی، همراه با حمل پرچم ها و پلاکاردهای مستقل، توانست ابتکار عمل را به دست گیرد، مطالبات و خواست های طبقاتی خود را از محیط های بسته و جمع های محدود بسی فراتر ببرد و در مقیاسی توده ای، این مطالبات را به سطح خیابان ها بکشاند.

تردیدی نیست که جمهوری اسلامی امسال نیز تلاش می کند از برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه توسط کارگران جلوگیری بعمل آورد. جمهوری اسلامی امسال تمام سعی خود را به کار خواهد برد که رویدادهای سال گذشته تکرار نگردد و اوضاع از کنترل رژیم و عمال آن در خانه کارگر خارج نشود. با این همه باید گفت که به رغم تمام اقدامات بازدارنده و پیشگیرانه و به رغم تمام تمهیدات و ترفندهائی که از هم اکنون رژیم و خانه کارگر آن در سر می پروراند و یا محدودیت هایی که بعداً ایجاد نمایند، امسال نیز کارگران ایران در صفوفی به هم فشرده، مصمم تر و متشکل تر از

گذشته، به استقبال اول ماه مه، روز جهانی کارگر خواهند شتافت. هیچ قدرتی، ولودیکتاتوری و اختناق سیاسی بیمانند حاکم نیز قادر نخواهد بود نیروی ابتکار و خلاقیت طبقه کارگر را در چگونگی و نحوه برگزاری مراسم اول ماه مه زائل سازد و مانع از طرح مطالبات کارگری شود.

برگزاری مراسم مستقل و آزادانه روز اول ماه مه، حق مسلم طبقه کارگر است و طبقه کارگر ایران نیز با ابتکار عمل خود و با پرچم مستقل و پلاکاردهای مستقل خود، به استقبال روز جهانی کارگری می رود. در اول ماه مه، طبقه کارگر ایران نه تنها با شعارهایی پیرامون همبستگی بین المللی کارگران به میدان می آید، بلکه در این روز، خواستهای خود را نیز با صدای بلند اعلام می کند. طبقه کارگر ایران با حمل پلاکاردهای مستقل که دو خواست مهم و محوری؛ خواست افزایش دستمزد به بالای خط فقر و حق ایجاد تشکل مستقل کارگری، بر آن ها نقش بسته اند، در روز اول ماه مه به عرصه نبرد و رویارویی با سرمایه داران خواهد شتافت و علیه تعرضات طبقه سرمایه دار و نظم موجود، دست به اعتراض خواهد زد.

سازمان فدائیان (اقلیت)

۱۵-۰۴-۲۰۰۸